

Књига о Естери / Мегилат Естер

прозни превод и препјев у стиху
(десетерцу)

Елиезер Папо

Књига о Естери

А у дане Ахашверош цара,
од Етјопје па до Индустана,
што владаше у сто и дваедесет
и још седам повр' њих земаља.
Док сјеђаше Ахашверош царе,
на пријестољу силнога му царства,
у Шушану граду престономе...
Треће год' не отка(д) се зацари,
гозбу чини кнезом и слугама,
долази му сила персијанска,
персијанска и редом мидијска,
властелини и кнезови земље.
Показа им богатство, част царства;
и сјај славе своје узвишене,
много дана: сто и осамдесет.
Они дани кад се испунише,
цар учиње свом народу своме,
у Шушану граду престономе,
од малога све до великога,
гозбу једну од још седам дана,
све у тријему свог двора царскога.
Застори му азурни од свиле,
придржани врпцам' ланенијем,
ланенијем или скерлетнијем,
на алкама лијепим сребренијем,
на стубов'ма моћним мермернијем;
одри златни и одри сребрени,
а на поду алабастер камен,
мрамор црни а и мрамор б'јели,
сврх камена мозаик ударен.
А пије се из сасуда златних,
ајде златних – него једнократних,
изобилје царског вина рујног,
к'о што може кад је хазна царска.
А пиће је сваком без присиле,
како царе бјеше наредио,
васколикој свити свога дома,
да свак чини како га је воља.
Гозбу чини и Вашти царица,
гозбу женску, а у двору царском,

којино је Ахашверош цара.
Дана седмог, кад се обвесели
срце цару од доброга вина,
Мехуману, Бизти и Харвони,
Бигти збори царе и Авагти,
ко Зетару и оном Каркасу,
седморици својијех евнуха,
који служе пред царевим лицем...
Да доведу Вашти, царицу му;
ту пред цара, са све круном царском,
да покаже народ'ма и кнез'ма
сву љепоту њезину замамну,
јер бијаше лијепа на виђење.
Али одби тад царица Вашти,
не хтје доћи по ријечи царевој,
по евнус'ма, што јој бјеше рек'о.
Расрди се царе наопако,
гњев се његов разгори у њему.
Цар с'обрати својим мудрацима,
што познају историју свијета;
обрати се царе и зналцима,
стубовима суда и закона,
А најближи њему ти бијаху:
кнез Каршена, Шетар и Адмата,
к'о и Таршиш, Мерес и Марсена,
и повр' њих кнеже Мемухане,
седморица кнежева персијских,
што персијских а што ли мидијских,
што глеђаху у лице царево,
и сјеђаху први у царству му.
*По закону коме да се чини,
са невјерном царицом ли Вашти,
што не сврши царскога указа,
што јој посла царе по евнус'ма?*
Кнез Мемухан тад рече пред царем
и пред царским свијем кнезовима:
*Није с' овде Вашти огријешила,
к'о царица о мужа јој цара,
него се је она огријешила
о све кнезе и о све народе,
којино су по свијем земљама
којим влада Ахашверош царе ...*
Прочуће се ријеч царичина

међу свијем женама по царству,
да презрени буду им мужеви,
у очима редом њиховијем,
јер ће 'вако стати говорити:
цар бијаше Ахашверош рек'о,
да царицу Вашти му доведу,
а она ти слободно не дође.
Па ће рећи данас све кнегиње,
што персијске, а што ли мидијске,
што су чуле за ствар царичину,
свим кнезов'ма царевијем исто,
па ће бити срамоте и бјеса.
Ако би се цару допануло,
нек изађе ријеч царска од њега,
нек се пише у закон персијски,
у персијски и закон мидијски,
по уредби царској непролазној,
да не ступи Вашти никад више
а пред лице Ахашверош цара,
а њезино царство ти подари,
другој жени, бољој од ње, царе.
Кад се чује овај царски закон,
у цијелој царству његовој,
којено је царство превелико,
све ће жене цијенити мужеве,
од великих па до мужа малих.
Ствар бје добра у очима царским,
и у оч'ма царскијех кнезова,
и учиње цар по оној ријечи,
што му рече Мемухане кнеже.
Те он посла књиге по земљама,
царској земљи свакој њеним писмом,
и народу његовим језиком,
свако да је кнез у својој кући,
да говори својијем језиком.

Мало послије, када се утиша
гњев разорни Ахашверош цара,
он се сјети и Вашти царице,
што учиње, што јој досудише.
А рекоше цару момци, слуге:
Да се тражи за цара ђевојка,

све дјевице изгледне и лијепе.
Да постави царе службенике,
по земљама бутум царства свога,
да сакупе листом све ђевојке,
све дјевице изгледне и лијепе,
а у Шушан, у град престоницу,
све у харем, а право у руке
Хадум-Еге чувара женскога,
и да им се дадну и потребе,
што им треба е би љепше биле,
А ђевојка која би се смиле,
господару нашему и цару,
нек царује а умјесто Вашти.
И би добра у очима цара,
ријеч ова, па је и учиње.
А Јудејац ту бијаше један,
у Шушану, а у престоници,
по имену зва се Мордехаје,
син Јаира, сина Шимијјевог,
који бјеше син старога Киша,
из племена древног Бени-Јамин
Кога бјеше сургун учинило,
из светога Јерусалим града,
све са робљем које се поћера
у вријеме Јехоније цара,
којино је владао Јудејом,
када ју је онда похарао,
Невухадне-саре вавилонски
А он тада чо'ек подизаше,
Ђул-Хадасу, као Естер знану,
Јединицу, кћи његова стрица,
јер остаде без оца и мајке,
а бијаше ђевојка за виђет,
лијепа стаса и држања лијепа,
па када јој редом умријеше,
како отац, онако и мајка,
онда ју је Мордехај узео,
да му буде к'о ћерка рођена.
Када се је ствар царева чула,
и наредба његова пресв'јетла,
покупише много ђевојака,
ка Шушану граду престономе,
прав' у руке онога Егаја,

поведе се ш њима и Естера,
у дом царев, у руке Егаја,
тог чувара одалиски царских.
Одма' му се ђевојка допала,
милост нађе њему у очима,
те похити да јој дадне тријебе,
сљедовање да јој да њезино,
и са њиме седам одалиски,
достојнијех из дома царскога,
па је смјести, и њу и ђевојке,
у најљепши дио од харема.
А Естера тада ни мукајет,
па не рече ни свога народа,
ни народа ни рода својега,
к'о што јој је Мордеахај и рек'о,
да не каже ни за живу главу.
А свакога дана ходијаше
Мордехаје харему пред тријемом,
све не би ли како дознат' мог'о,
како му је Естерка његова
и што ће се са ње учињети.
А како би којој дођи реда,
да изађе пред Ахашвероша,
након што би била обавила
све прописе закона женскога,
који трају дванаест мјесеци,
јер толико траје љепотање,
шест мјесеци уљем смирновијем,
шест мјесеци разним мирисима
и другијем потребама женским.
А овако ступаху пред цара,
што би која ђевојка заишти,
оно би се ђевојци и подај,
да с тим пође из женског харема,
а у правцу дома царевога.
Увече би изађи пред цара,
а ујутру пређи у хареме,
ђено сједе цареве иноче,
а под руку Хадум-Шаашгаза,
баш чувара царскијех иноча,
да не дође никад више цару,
до ако би сам цар пожелио,
па је себи по имену позв'о.

А кад дође реда на Естеру,
Мордехај'ва стрица Авихајла,
што је узе себи као ћерку,
да и она изађе пред цара,
она није затражила ништа,
сем што каза Хадум-Егај њојзи,
царев чувар жена одалиски.
И иначе Естер би се свиди
сваком оном који би је види.
Поведе се ка цару Естерка,
у двор царски Ахашверош цара,
бјеше оно мјесеца десетог,
којег свијет Теветом назива,
год'не седме откад поста царем.
И деси се па ти цар завоље
већма Естер него ли све друге,
тол'ко му се била допанула,
е да му је одмах омиљела,
више она него све дјевнице,
њојзи меће цар круну на главу,
да царује а умјесто Вашти.
Па учиње царе гозбу вељу,
редом кнезом и слугама својим,
гозба бјеше у част Естерину,
и намете на вилајет смањи,
даре шиља како царе може.
А кад су се купиле дјевнице,
други пута, послјије оног првог,
а Мордехај онђе сједијаше,
шједи Мордо на вратима царским.
А Естерка рода не казује,
не казује рода ни народа,
као што јој Мордо заповједи,
и све што јој Мордо говораше
све онако Естер чинијаше,
као онда кад је подизаше.
У те дане, кад Мордо сјеђаше,
ђе смо рекли на вратима царским,
похаси се Бигтане и Тереш,
два евнуха царска одабрана,
два чувара од царскога прага,
те гледаху би ли како могли
руку дићи на самога цара.

Како с' ово Морди обзнанило,
он је тако Естер дојавио,
а царица дохабери цару,
споменувши име Мордехаја.
А када се стварца истражила,
и када се лијепо испитала,
њих двојица бјеху објешена,
а цијелу стварца записана,
нека стоји пред царем у дневник.

Не би пуно послјије свега овог,
те уздиже Ахашверош царе,
зла Амана сина Амедате,
а из дома зла цара Агага,
узвиси га, и пријесто му метну
више свијех везира својих.
И све слуге царске које служијаху
на вратима царскихем сретнијем
клањаху се и падаху лицем
пред Аманом, ко на сецду аман,
јер је тако цар био рекао
да се има чинит' пред Аманом,
а Мордехај нити се клањаше,
нити пред њим на сецду падаше.
Ту рекоше Морди слуге царске,
што службаху на вратима царским:
*Што преступаш заповјед цареву,
к'о да си се главе наносао.*
Како тада, тако сваког дана,
они њему исто говораху,
он их чује али ич не хаје,
те ти они испричај Аману,
све гледајућ' хоће ли Мордехај
баш остати при ријечи својој,
јер им рече како је Јудејац.
Кад је Аман био увидио,
е да му се Мордехај не клања,
да не пада пред њиме на сецду,
напуни се тад Амане гњева.
Али му је било испод части,
руку дићи сам' на Мордехаја,
чији су му народ већ казали,

но гледаше да их све истражи,
све Јудејце из цијелога царства,
цијела царства Ахашверош цара,
хтјед бијаше Аман да побије,
баш цијели народ Мордехајев.
Бјеше ово мјесеца првога,
кога народ знаде као Нисан,
дванаесте год'не царевања,
Ахашверош кад постаде царем,
пур бацаху, којино је ждријиб,
пред Аманом од дана до дана,
исто као с мјесеца на мјесец,
док добаци све до дванаестог,
којино је мјесец знан к'о Адар.
Рече Аман Ахашверош цару:
*Има народ један што је расут
и расијан међу народима
по земљама свијем твога царства,
којему су закони друкчији
од свих других знанијех народа,
и закона царских што не врше,
па ти није царе на пробитак
да их вељу оставиш на миру.
Већ, ако се цару добро чини,
да се пише за њих један закон,
да се тријебе колико их има,
а кунем се е ћу својом руком,
десет хиљад' пара сребренијех,
дат за трошак у ризницу царску.*
Скиде царе са руке прстена,
и даде га у руке Аману,
Амедате Агагејца сину,
душманину јудејском великом.
Па је царе Аману рекао:
*Узми паре што си издвојио,
не би ле се њима послужио,
да с народа чиниш што ти воља.*
Тад позваше и писаре царске,
у мјесецу првоме године,
тринаестога дана у мјесецу,
записа се штоно Аман рече,
намјесниц'ма царским и војводам',
штоно бјеху у свакој земљици,

кнезовима народнијем редом,
и народу што ј' у свакој земљи,
сваком од њих његовим језиком,
а у име Ахашверош цара,
написа се па се запечати,
са самијем прстеном царскијем.
Послаше се књиге с татарима,
у све земље царства великога,
да се тријебе и да се побију,
да с' погубе сви Јудејци редом,
од момчета до сиједа старца,
те билеси дојенчад и жене,
лицем на дан тринести по реду
у мјесецу дванестом године,
којино је мјесец Адар,
а имаће њихово нек буде
јагма халал, ко шта први стигне.
Те написа као један указ,
да с' у свакој земљи изда закон,
познат свуђе свакоме народу,
да су спремни за онога дана,
Те татари изађоше хитно,
по царскоме св'јетлу наређењу,
и у Шушан-граду престоници,
издаде се исто такав закон,
а цар шједе с Аманом да пију,
док Шушаном влађаше пометња.

Кад је чуо добри Мордехаје,
што се чини и што ће се чињет,
он раздрије на себи доламу,
па с' одјену они час у костријет,
те се посу јоште и пепелом,
па изађе у град и завапи,
све вапајем великим и тешким.
Дође тако до пред врата царска,
у костријети даље није мог'о,
јер се не см'је крочит' у костријети,
преко прага од царскије' врата.
А у свакој земљи и земљици,
сваком мјесту ће би њима стигни,
ријеч царева и тај царски закон,

веља жалост бјеше Јудејцима;
пости плачи, уз то и оплакуј,
костријет се и пепео тада
распростријеше многима да легну.
Тад дођоше Естери ђевојке,
и ђевојке и евнуси њени,
рекоше јој што је и како је,
бихузур се учиње царица,
шиље одмах једно одијело,
да обуку у њег Мордехаја,
а да скину костријет са њега,
она шиља, он јој не прихваћа.
Тада посла Естер по Атаха,
по једнога од евнуха царских,
ког постави пред њу да јој служи,
и за Морду њему заповједа,
нека сазна шта је и како је.
И изађе Атах Мордехају,
крену право на улицу градску,
којано је пред вратима царским.
Рече њему Мордехаје јасно,
како га је било задесило,
и о ствари оној са парама,
што је рек'о Аман даривати,
царској хазни за погуб Јудеја.
И даде му писан ферман царски,
којино се даде у Шушану,
да покаже царици Естери,
да јој каже и да јој нареди,
да изађе пред цара да моли,
за свој народ, а пред лицем царским.
Па дотрча Аташе Естери,
да јој вели што Мордехај рече.
А Естер ти тад рече Атаху,
отправив га натраг Мордехају:
*Сви робови царски к'о што знају,
а и народ свих земаља царских,
човјек онај или жена она,
што приступе у тријем унутрашњи,
један им је закон: да с' погубе,
сјем онога коме царе пружи,
скиптар златни - тај је на животу.
А ја, ево, нијесам позивана*

доћи цару има три'ест дана.
И рекоше тако Мордехају,
редом ове ријечи Естерине.
Збор прозбори тада Мордехаје,
одговарајућ' Естери овако:
Немој да т' се у души причиња,
како ћеш се сама избавити,
у дом царски мимо све Јудејце.
Јер и ако мучећи узмучиш,
а у ово тешко магновење,
то ће увар и спасење доћи
Јудејцима са мјеста другог,
ти ћеш сама грдно пропанути,
дом ће ти се отачки ископат'.
А, ко знаде Божијих наума,
јер си можда порад овог часа
и постала царицом да будеш.
‘Вако рече Естера царица,
поврћући ријеч Мордехају:
Иди онда па окупи редом
све Јудејце што су у Шушану,
па постите за мене овако:
не једите и немојте пити,
три цијела дана и ноћи.
А и ја ћу, а и њевојке ми
све једнако тако запостити,
па ћу онда јадна поћи цару,
мимо реда и мимо закона,
кад погинем нек сам погинула.
Мордехаје пође и учиње
све што му је Естер наредила.

И би тако дана ти трећега,
обуче се Естер у салтанет,
управи се на тријем унутрашњи
од самога царског дома вељег,
лицем стаде према дому царском,
цар сјеђаше на пријестољу своме,
на пријестољу у дому царскоме,
наспрам врата лица окренута.
Па кад спази царе Естер-цар'цу,
како му је у тријем застанула,
смили му се Естер у очима,

па јој пружи царе скиптар златни,
што му бјеше они час у руци,
примаче се Естер да дотакне
главу скиптра, јер је такав адет.
Па јој рече царе ову ријеч:
*Шта је тебе Естери царице,
шта си дошла од мене да шичеш,
све ако је и до пола царства,
даће ти се што гођ да затражиш.*
Рече њему Естера царица:
*Ако би се цару допануло,
да ми дођу цар и Аман данас,
баш на гозбу коју му приправих.*
А цар рече: *Амана похит 'те,
да учини ријеч Естерину.*
Па дођоше цар и Аман ш њиме,
све на гозбу што Естер учиње.
Вели царе Естери царици,
усред винске гозбе и чашћења:
*Шта год желиш - то ће ти се дати;
што заштитеш, све до пола царства,
даће ти се и учињеће се.*
Одговори Естера царица:
*Жеља моја и молба је моја,
ако ли сам мало мила цару,
и ако се цару то допада,
да ми жељу моју не ускрати,
већ учини он по молби мојој,
нека дођу царе и Амане,
још на гозбу што ћу приправити,
ја ћу онда сјутра учињети
по ријечи царевој и вољи.*
Ту изађе Аман, у они дан,
сретна срца и добре ти воље.
Ал', кад виђе Аман Мордехаја,
на вратима царским да не уста,
нити уста нит' се макну пред њим,
напуни се Аман тада гњева,
Мордехаја за главу да скрати.
Но се ипак суздржа Амане,
кући дође па посла да дођу,
другови му и Зереш му жена.
Исприча им тад редом Амане,

све о слави својега богатства,
и о мноштву својијех синова,
како га је царе узвисио,
сврх везира и робова царских.
Па им рече Аман још и ово:
*Чак и Естер царица не позва,
а на гозбу с царем што учиње,
никог другог – до мене једнога,
а сјутра сам, опет, њојзи позван,
да јој дођем са царем на гозбу.
Али све то не вриједи ми ништа,
док год видим Мордехај Јудејца,
како шједи на вратима царским.*
Тада рече Зереш, госпођа му,
и сви редом другови његови:
*Дрво срежи педесет лаката,
на ујутру реци цару одма',
да вјешате на њег Мордехаја,
па ти ајде весео на на гозбу.*
Допаде се та ствар Аману ти,
те приправи дрво по савјету.

Оне ноћи цару сна нестаде,
те он рече да му се донесе,
спомен књига царских љетописа,
да читају из књиге пред царем.
И нађе се у њој записано,
шта Мордехај рече за Бигтану,
за Битану и ш њиме Тереша,
за двојицу евнуха царскијех,
што чуваху ода прага стражу,
а који су били наумили,
дићи руку на Ахашвероша.
Тада рече царе својим чтецом:
*Коју почаст и коју дерецу
Мордехај је добио за ово?*
А рекоше цару момци слуге:
Није му се учињело ништа!
Па повика царе господаре:
Ко је у тријем? Оно бјеше Аман.
Само што је ногом коракнуо,
у тријем спољни од царскога дома,
да би рек'о цару господару,

Мордехаја да објесе јадна,
а на дрво што му га приправи.
Одвратише тад момци цареви:
Ево Аман ће стоји у тријему.
Рече царе: *Нека уђе, брате!*
Уђе Аман, а цар ће ти њему:
Које да се учини чо'еку
до чије је части цару стало?
Рече Аман у срцу својему:
А коме би цар хтио учинит',
почаст више него ли ти мени?
Одговори тад Амане цару:
Чо'ек онај кога части царе,
треба донијет' одежду цареву,
којуно је царе већ носио,
довест' коња на ком је јахао,
и да му се круна царска метне,
оном чо'јку на главу његову.
Да се прате и коњ и одијело,
по највећем од везира царских,
да обуку онога чо'ека
до чије је части стало цару,
да га ставе на коња да јаше,
на улици градској понајвећој,
и да вичу пред њиме овако:
'Вако с' чини ономе чо'еку
до чије је части цару стало.
Тад цар рече Амону овако:
Хитај, узми одијело и коња,
како рече тако и учини
Мордехају Јудејцу ономе,
штоно сједи на вратима царским.
Немој да би шта изоставио,
а од свега које си рекао.
Узе Аман одијело и коња,
и обуче Аман Мордехаја,
пошједе га на коња господски,
на улици градској понајвећој,
па викаше пред њиме овако:
'Вако с' чини чо'еку ономе
до чије је части цару стало.
Узе Аман одијело и коња,
и обуче Аман Мордехаја,

пошједе га на коња господски,
на улици градској понајвећој,
па викаше пред њиме овако:
*'Вако с' чини чо'еку дономе
до чије је части цару стало.*
Па исприча Аман жени својој,
и госпођи и свјем друговима,
све што му се јадноме десило.
Рекоше му мудраци његови,
а и Зереш госпођа његова:
*Ако ли је од соја јудејског,
Мордехаје пред ким поче падат',
не'и му моћи одољет' никако,
већ ћеш бели пасти пред њим наскроз.*
Бјеху ш њиме јоште у бесједи,
а евнуси царски већ стигоше,
пожурују Амана да пође,
а на гозбу што учиње Естер.

Па дођоше царе и Амане,
да ће пити са царицом Естер.
Рече царе царици Естери,
и другога дана винске гозбе:
*Шта год желиш - то ће ти се дати;
што заштитеш, све до пола царства,
даће ти се и учињеће се.*
Одговори Естера царица:
*Ако сам ти царе ишта мила,
ако би се цару допануло,
да ми живот дарује - то иштем,
и мој народ – то је молба моја.
Продани смо и ја и народ ми:
затри, побиј и редом истражи.
Да смо макар у робље продани,
к'о робови или к'о робиње,
иштила би', не би' ријечи рекла,
јер је белај мањи од јазука
којино би цара допануо.*
Рече тада Ахашверош царе,
'вако рече царици Естери:
*Тај који је, који ли је тај, бре,
којино је тако наумио?*
А царица Естер њему одговара:

*Чо'ек залим и диндушманине,
харамија Аман, ето ко је.
А Аман се подобро препаде,
што од цара, које од царице.
Скочи царе на ноге лагане,
све у бијесу а од гозбе винске,
па отиде у вртове дворске,
Аман оста да моли за живот,
од царице Ђузел Естерице,
јер је и сам добро разумио
да му царе све најгоре мније.
Цар се врну из врта палате,
а у кућу ђе је гозба била,
те затече Амана на сеци,
про царице што ј' на кревету.
Вели царе: *Зар ћеш и царшу,
да освајаш поред мене жива?*
Ријеч она како је изашла
из царевих уста, није шала,
помрачи се лице Аманово.
А Харвона, један од евнуха,
што стајаху преда царем рече:
*Ено дрво Аман припремио,
Мордехају који цара спаси,
осовљено Амону у дому,
педесет је лаката високо.*
Рече царе: *На њ' га објесите.*
Објесише, Бога ми, Хамана,
а на дрво што је сам спремио,
Мордехају да би га вјешао,
и гњев царски утиша се тихом.*

У дан онај, даде цар царици,
Ахашверош царици Естери,
дом Амана, јудејског душмана,
а Мордехај тад ступи пред цара,
јер му Естер рече он ко јој је.
Скиде царе златан прстен с руке,
штоно га је Амону узео,
па га даје Мордехају царе,
а Естера и сама постави
Мордехаја над домом Амана.
И дометну Естера пред царем,

павши лицем пред ноге његове,
све плачући и све богорадећ',
да с' докине злоћа Аманова,
и сав наум злога Агагејца,
Јудејцима што је наумио.
Скиптар пружи царе тад Естери,
скиптар златан да на ноге стане,
стаде Естер пред царевим лицем.
Па овако прозбори царица:
*Ако би се цару допануло,
и ако сам ишта мила цару,
и ако је исправно пред царем,
ако сам му добра у очима,
нека пише да се врћу књиге,
од Амана сина Амедате,
Агегеја зломислени наум,
што написа истрагу Јудејцем,
по свим бутум царскијем земљама.
Јер како би' и могла гледати,
зло толико да ми народ снађе,
и како би' могла сејирити
рода мога истрагу цијелога?*
Тада им рече Ахашверош царе,
Естерици а својој царици,
Мордехају од Јудеје кнезу:
*Дом Аманов Естери сам дао,
а њега су на дрво 'вјешали,
јер бијаше руку подигао,
на Јудејце, на народ Естерин.
А ви, брате, напишите лијепо,
за Јудејце како ве је драго,
у царevo име пресвијетло,
на печат'те са прстеном царским,
што се пише у име царevo
и прстеном царским запечати,
то се никад не може повратит'.*
Те позваше царе писаре,
у тај вакат, у мјесецу трећем,
а које је мјесец диван Сиван,
два'естрећег дана у мјесецу,
записа се све како је Мордо
Јудејима својим наредио,
а са њима и свим намјесниц'ма,

свим пашама и свим везирима,
од Индије па све до Етјопје,
у сто два'цет и седам земаља,
свакој земљи писмом њезинињем,
а народу његовим језиком,
Јудејцима писмом њиховијем,
и јазиијом и њиним језиком.
Писмо пише а у царско име,
пресвијетла Ахашверош цара,
и печати прстеном његовим,
књиге шиља свуд по татарима,
на хитријем коњ'ма персијскијем,
на мазгама брзим и младијем.
Да је царе допустио главом,
Јудејцима у свакоме граду,
да се скупе и да се одбране,
да погубе оли да побију,
да сатару оли да затару
сваку војску, народ или земљу
који би се подигнули на њих,
на њих, ђецу или им на жене,
ил' имање њино да харају.
У дан један по свијем земљама,
по свем царству Ахашверош цара,
тринаестога дана у мјесецу,
дванаестог мјесеца: Адара.
Ферман писан да се изда закон,
а у свакој земљи и земљици,
телал да је свјема народима,
да Јудејци буду листом хазур,
да с' освете својим душманима.
Ту татари којино јахаху
на брзијем коњ'ма песрисјкијем
и младијем мазгама брзијем,
изјахаше сви усплахирени,
па брзају по р'јечи царевој,
јер се закон даде у Шушану,
у Шушани, а у престоници.
А Мордехај тад стаде пред цара,
а салтанет бјеше обукао,
сав је бијел сав је он пурпуран,
са великом круном од злата,
и са плаштом од танкога платна,

к'о од беза да је ил' скерлета,
а град Шушан сав се обрадова,
обрадова, вас се узвесели.
Јудејцима тада к'о да свану,
радост, срећа и част им допану.
А у свакој земљи и земљици,
у сваком граду или мјесту,
у које би ријеч царева стигни,
ријеч царска и царски ти закон,
Јудејцима радост бје и срећа,
и весеље и гозба велика,
празником им душе задисаше,
а многи ти од народа
земље шчадоше се звати Јудејцима,
страх јудејски бјеше их спопао.
Дванестого онога мјесеца,
а то ти је брате мјесец Адар,
тринаестог дана у мјесецу,
када дође вријеме да с' испуни
р'јеч царева а и закон његов,
лицем на дан у који мишљаху
диндушмани јудејски обвладат',
окрену се срећа као ћурак,
те Јудеји истом обвладаше
нада свијем душманима својим.
Скупише се тада сви Јудејци,
по градов'ма својим по земљама
којим влада Ахашверош царе,
да до'вате оне што тражаху,
зла њихова и истраге њине,
нико им се тад не успротиви,
јер страх од њих спопаде народе.
Сви везири и сви намјесници,
св'јетле паше, царски посленици,
тад Јудејце сташе узвишаваат',
страх их бјеше споп'о Мордехајев.
Јер бијаше велик Мордехаје,
велик бјеше на двору царскоме,
чувење му земљам' ходијаше,
Мордехаје све већи биваше.
Потукоше, Бога ми, Јудејци,
све душмане сабљом и помором,
док их нису сасма истријебили,

све чинећи својим душманима
што су ови наумили њима.
У Шушану граду престономе
петсто душа побише Јудејци
и повр' њих још и ове редом:
Паршандату, Далфона, Аспату,
Аридату, Порату, Адаљу
И Пармашту, а и Арисаја;
Аридаја као и Вајзату,
Десет сина Аман душманина,
Амедате Агегеја сина,
све побише ал' их не плијенише.
У дан онај, дојавише цару
број мртвијех у Шушану граду.
Рече царе Естери царици:
*У Шушану, а у престоници,
петсто људи побише Јудејци,
с десет сина Аман душманина,
мимо оног што су учињели
по свим другим земљицама царским.
Шта још желиш - да ти то и даднем,
шта још иштеш – нека тако буде?*
Одговара Естера царица:
*Ако би се цару допануло,
да и сутра Јудејцима пода,
којино су у Шушану граду,
по закону данашњем да чине,
а синова Аманових десет,
да објесе на дрво, к'о баба им.*
Рече царе: *Да се чини тако.*
Издаде се закон у Шушану,
а синове Аман душманина
објесише на дрво, к'о баба.
Скупише се тада сви Јудејци
који бјеху у Шушану граду,
четрнестог дана у Адару,
и побише у самом Шушану
триста људи, али без похаре.
А остали мужеви Јудејци,
што живљаху по земљама царским,
скупише се да живот одбране,
и да смире своје диндушмане,
седамдесет и пет хиљадица

непријатеља тад побише својих,
све побише, никог не плијенише.
Тринаестог дана у мјесецу,
којино је мјесец сретни Адар,
све свршише е да би сјутрадан,
четрн'естог починули мало,
празнујући тај дан као празник,
са све гозбом и весељем вељим.
А Јудејци што су у Шушану,
скупише се дана трин'естога,
трин'естога и четрн'естога,
починуше дана петн'естога,
празнујући дан тај као празник,
са све гозбом и весељем вељим.
Порад овог сви они Јудејци,
којино су земљом расијани,
и којино по градов'ма живе,
који гради нијесу опасани,
они држе дан четрнаести
од мјесеца сретнога Адара,
као празник, с весељем и гозбом,
једни другим понуде шиљају.
Тад написа старче Мордехаје,
ове ствари и књиге распосла,
Јудејцима што су по земљама
Ахашверош цара великога,
оближњијем к'о и далекијем.
Да утврде дана четрн'естог,
а од сретна мјесеца Адара,
и петн'естог баш сваке године...
Спомендане како починуше
сви Јудејци од душмана својих,
у мјесецу кад им се прометну,
па им жалост постанула радост,
а кукњава постанула празник,
да их држе као дане гозбе,
и весеља и слања понуда,
свак да шаље својему ближњему,
сиромахе да дарују редом.
И Јудејци тако при'ватише,
да све чине како су почели,
к'о што им је писао Мордехај.
Јер Амане бјеше наумио,

Амедате Агагеја син зли,
диндушманин свијех Јудејаца,
да погуби листом све Јудејце,
пур он баци, које ти је ждријеб,
да их тр'јеби, да их потамани.
Но кад стаде царица пред цара,
царе рече госпођи царици:
*С овом књигом преокренуће се,
зао наум његов који смисли,
њем' на главу.* Те тако и би,
објесише и њега на дрво,
како њега, тако синове му.
Стог прозваше оне дане Пурим,
све због пура или ти због ждријеба,
због свих ријечи посланице ове,
што виђеше и што им се збило.
Утврдише и примише на се,
сви Јудејци и на шјеме своје,
и на сваког онога ускока
што међу њих икада ускочи,
да никада проћи не могадне,
да се држе оба ова дана,
сваке год'не а у вријеме своје,
све како је и писано за њих.
Да с' помињу и да се чувају,
у свакоме новом нараштају,
породици свакој и земљици,
и свакоме граду и градићу,
да пуримски ови дани сретни,
не престану међу Јудејцима,
нит' да стане спомен њихов икад,
међ потомством њиним нареднијем.
Цар'ца Естер ситну књигу пише,
дивна ћерка старца Авихајла,
а Мордехај кнеже од Јудеје,
потврђује, за њом утврђује
посланицу ту пуримску другу.
Књиге шаље редом Јудејцима,
у стодва'цет и седам земаља,
свега царства Ахашверош цара,
рахатлука р'јечи истините.
Да се ови дани установе,
Пурим да је у вријеме своје,

као што је био углавио,
Мордехаје кнеже од Јудеје
и са њиме Естерка царица,
кано што су људи углавили,
и за себе и за шјеме своје,
а у спомен на своје постове,
на постове своје и вапаје.
Тако ти је ријеч Естерина,
утврдила Пурима празника,
и у књигу све се то записа.

А онда је Ахашверош царе
разрезао намет на вилајет,
на земљицу и острва морска.
А сва прича о његовој снази,
и његовом великом јунаштву,
и о чојству кнеза Мордехаја,
ког узвиси царе господаре,
та није ли она записана
у књигама св'јетлим љетописа
од царева мидских и персијских.
Јер Мордехај, кнеже од Јудеје,
први бјеше до самога цара,
велик бјеше међу Јудејцима,
и омиљен мноштву браће своје,
добро тражећ' народа својега,
ријечи мира вазда говорећи
за натражје сваколико њино.